

Dagboek 25 2 oktober 2016

Nadat Kia en Philip ons naar ons hotel hadden gebracht, gingen zij de auto schoonmaken na het geploeter in de modder eerder die dag. Toen bleek dat ze de nummerplaat van de auto kwijt waren..... die was er afgeschoten tijdens het modderbad. Een nieuwe kost al gauw 100 dollar, dus er zat niets anders op voor de beide jongens om terug te gaan. De auto was inmiddels schoon en van een vriend mochten ze een brommer lenen om op zoek te gaan naar de nummerplaat. Het was graaien in de modder en voelen met de voeten in de grote plassen. Maar uiteindelijk had hun geploeter het gewenste resultaat: de nummerplaat was gevonden!

Nadat iedereen weer schoon en fris is, gaan we 's middags op bezoek bij Maarten en Mirjam Bargeman en hun kinderen Guus, Maarten en Vera. Zij wonen in Banlung sinds anderhalf jaar en zijn druk bezig om de Cambodjaanse taal te leren. Als ze later ook de lokale taal hebben geleerd gaan ze als zendelingen wonen en werken bij een etnische groep in het noorden van Cambodja.

We hebben spullen voor hen meegenomen uit Nederland en die brengen we vandaag mee. Het is een hartelijk weerzien en Mirjam heeft zelfs echte Hollandse appeltaart gebakken! Met slagroom! We praten bij en Kees en Jenny kunnen hier heel wat medische kennis kwijt, want de Bargemans

zitten ver verwijderd van een bekwame arts of ziekenhuis. We eten samen en dan is het alweer tijd om afscheid te nemen. We houden contact! Het einde van een bijzondere zondag.

3 oktober 2016

We verlaten Ratanakiri en reizen richting het westen naar de provincie Stung Treng. Kia wil ons vandaag de watervallen laten zien in de Mekong Rivier aan de grens met Laos. De weg is goed en we bereiken zonder problemen de oever van de rivier die hier wild en woest over enorme rotsen stroomt. Een prachtig gezicht. We hebben eten meegenomen zodat we een echte Cambodjaanse picknick kunnen houden bij de watervallen. We maken veel foto's en genieten van de wilde rivier. Het water staat nu, aan het eind van het regenseizoen heel hoog. Kia vertelt dat je in het droge seizoen zelfs over de rotsen in de rivier kunt lopen.

We reizen verder door Stung Treng city met de prachtige nieuwe brug over de Mekong naar het zuiden en komen tegen de avond aan in Kratie, waar we gaan overnachten.

Dinsdag 4 oktober

Na het ontbijt reizen we in een uur of vier zuidwaarts. De lange reistijden zijn nooit verloren tijd. Onderweg praten we over van alles en nog wat. We hebben veel gezien en ervaren de afgelopen dagen, met name de bijeenkomsten in de afgelegen dorpen. En het laat ons niet los. Kunnen we op de één of andere manier helpen? Kia heeft veel ervaring op dit gebied. We vragen hem eens na te denken over wat er nodig zou zijn. In het laatste dorp dat we bezocht hebben gaat geen enkel kind naar school. Terwijl kinderen in Cambodja ook leerplichtig zijn. De regering laat het afweten tot nu toe.

Thom, pastoraal werker in afgelegen gebieden in Ratanakiri

Het enigste onderwijs dat er is komt via Thom, de vriend van Kia. Hij gaat eens per week hier naar toe, houdt een korte kerkdienst, en geeft les aan een groep kinderen. Hij probeert ze te leren lezen en schrijven. Op medisch gebied is er niets. De dorpelingen moeten voor medisch advies met de boot de rivier oversteken, en dan een eind rijden naar een kliniek. Dat kost geld en dat hebben ze niet. En dus is er geen medische hulp. We zijn een paar keer gevraagd om medicijnen, we hebben alles wat we bij ons hadden, onze kleine voorraad paracetamol, achtergelaten. Het verschil met onze medische zorg in Nederland is onvoorstelbaar groot. We hebben in de afgelopen dagen geleerd om hier heel dankbaar voor te zijn. We vertellen onderweg dat het vandaag in Nederland Dierendag is. Een dag waarop de dieren worden vertroeteld. En dat we een politieke partij hebben voor de dieren. Het is bijna niet uit te leggen hier. En zo brainstormen we voort. Kia belooft ons op de hoogte te houden en ons te laten weten of en zo ja, wat we kunnen doen. Zijn hart ligt ook bij deze mensen. Er zijn veel van deze dorpen. Wij hebben er slechts een paar gezien... Het is de kunst om op de juiste manier te helpen.

Rond de middag komen we aan in Kompong Cham city waar we nog één nachtje zullen blijven, want morgen staat de laatste trainingsdag voor de vrijwilligers op het programma.

Woensdag 5 oktober

We hebben nog één district waar we ons jaarlijkse bezoek moeten brengen, namelijk Chamcar Leu, een gebied met veel rubberplantages.

We beginnen weer met onze vragen aan de vrijwilligers uit dit gebied en inventariseren de nood die er is. Ook hier is veel vraag naar huizen voor arme gezinnen, waterfilters en meer microkredieten.

Daarna houdt dr. Sun zijn verhaal over persoonlijke hygiëne, en krijgt de supervisor, in dit geval mrs. Kim Horn, de gelegenheid om het onderwerp 'Milieu' in te leiden. Na de groepsbespreking volgt de bespreking in de hele groep. Kees heeft ondertussen in de omgeving rondgeneusd en vond weer van alles wat daar niet zou moeten liggen: een potje verf, een tl-buis, een jerrycan met restje olie, een batterij. Hij legt uit dat deze dingen gevaarlijk zijn voor mens en dier en voor de natuur. Na de groepsfoto is het eten klaar en gaan we lunchen.

Na het eten neemt een vrijwilliger ons mee in haar dorp waar we op loopafstand zo maar drie heel arme gezinnen zien, die niet meer dan een afdakje hebben wat ze hun 'huis' noemen. Een kindje ligt in een hangmat en Kees ziet meteen dat dit kind gebrek heeft aan proteïne. De kleur van het haar is niet goed, vertelt hij. Ook de bovenarmpjes zijn veel te dun. Het kind slaapt en lijkt heel zwak. In de 'keuken' zien we dat er nog een klein pannetje met rijst staat en een half ei. Dat is het avondeten voor vader, moeder en drie kinderen.

Een gezin met drie kinderen woont onder dit afdakje.

De vrijwilliger heeft ons niet voor niets hierheen gebracht. Het gezin vraagt om een nieuw huis en om verdere hulp van Spie-en. We zullen nadenken hoe hier het beste hulp kan worden geboden.

Opa met zijn dochter en zijn zeven kleinkinderen die allen wees zijn.

Als laatste gaan we nogmaals op bezoek bij een opa met zeven kleinkinderen. Zijn jongste dochter van 16 jaar zorgt voor het gezin. En daarbij gaat ze ook nog eens elke morgen werken in de rubberplantage waar ze een euro per dag verdient.

We bezochten dit gezin al eerder tijdens dit werkbezoek, namelijk met de filmploeg. Opa ziet er een stuk beter uit. Hij is onlangs in het ziekenhuis geweest, vertelde hij. Kees onderzoekt hem met een stethoscoop. Dit gezin is nu opgenomen in het Spie-en programma, en krijgt elke maand rijst van Spie-en. Ook de kinderen kunnen naar school, zij kregen een schooluniform. Mooi om te zien dat het beter gaat. Nu nog een stukje grond zoeken, dan kunnen ze ook een nieuw huis krijgen. Het dorps hoofd zal er voor zorgen.

Dan is het tijd om na 12 dagen rondgezworven te hebben weer terug te gaan naar Phnom Penh, onze thuisbasis. Na een koffiestop bij Koy rijden we terug. Onderweg zien we een bolletje wol langs de kant van de weg liggen. Kia stopt en dan blijkt het een puppie te zijn van hooguit een paar weken. Waarschijnlijk van een truck gevallen onderweg. We kunnen hem niet laten liggen en dus gaat ie mee in de auto. We zullen er hier wel een baasje voor vinden.

Het is goed om weer 'thuis' te zijn.

***Onderweg kopen we enkele kilo's dragonfruit, vruchten van een cactus.
Deze zijn paars van binnen en heerlijk zoet!***